

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

2021 m. Sausis-Vasaris Nr. 216

POPIEŽIAUS ŽODIS

Pranciškaus katechezė: Nepriešinkime maldos ir liturgijos

„Bažnyčios istorijoje ne kartą pasitaikė pagunda praktikuoti intymistinio pobūdžio krikščionybę, kuri nepripažįsta viešų apeigų dvasinės svarbos. Dažnai tokia tendencija pretendavo į didesnį religingumo grynumą, nepriklausantį nuo išorinių ceremonijų, laikomų nenaudinga ar žalinga našta. Galiausiai kritika nukrypdomo ne vien į apeigų formą ar tam tikrą šventimo formą, bet į pačią liturgiją“, – trečiadienio bendrosios audiencijos katechezėje sakė popiežius Pranciškus. Jis tęsė ciklą apie maldą.

Bažnyčioje galima rasti dvasingumo formų, kurios nesugebėjo pakankamai įimti liturgijos. Daug tikinčiųjų, nors ištikimai dalyvauja apeigose, ypač sekmadienio Mišiose, dažnai savo tikėjimą ir dvasinį gyvenimą maitina iš kitų šaltinių, liaudies pamaldumo pobūdžio.

Per pastaruosius dešimtmečius nueitas ilgas kelias. Vatikano II Susirinkimo konstitucija *Sacrosanctum Concilium* ženklina šios ilgos kelionės jungiamąją grandį. Ji išsamiai ir organiškai išaiškina dieviškosios liturgijos svarbą krikščionių gyvenimui: objektyvų tarpininkavimą, kurio reikalauja faktas, kad Jėzus Kristus nėra idėja ar jausmas, tačiau gyvas Asmuo, o jo slėpinys – istorinis įvykis. Krikščionių malda remiasi keliais tarpininkavimais: Šventuoju Raštu, sakramentais, liturginėmis apeigomis, bendruomene. Krikščioniškame gyvenime nėra atsiskiriama nuo kūniško ir medžiaginio matmens, nes per Jėzų Kristų jis tapo išganymo keliu. Galime sakyti, kad turime melstis kūnu: jis įžengė į maldą.

Negali būti krikščioniško dvasingumo be įsišaknijimo į šventųjų slėpinių šventimą. Katekizme rašoma: „Kristaus ir Šventosios Dvasios misija, sakramentinėje Bažnyčios liturgijoje skelbianti, sudabartinanti ir perteikianti išganymo slėpinį, toliau tęsiasi besimeldžiančioje širdyje“ (žr. 2655).

Liturgija nėra vien spontaniška malda, bet kažkas daugiau: tai veiksmas, kuriuo remiasi visa krikščioniška patirtis, tad ir malda. Tai įvykis, atsitikimas, buvimas, susitikimas. Susitikimas su Kristumi. Kristus, Šventosios Dvasios galia, tampa esančiu per sakramentinius ženklus: iš čia kyla būtinybė mums, krikščionims, dalyvauti dieviškuose slėpiniuose. Krikščionybė be liturgijos, drįsčiau sakyti, yra krikščionybė be Kristaus. Be viso Kristaus.

Net ir kukliausiose apeigose, kaip tos, kurias krikščionys šventė ir švenčia įkalnimo vietose ar namų slaptoje persekiojimo laikais, Kristus tampa realiai esančiu ir dovanoja save savo tikintiesiems.

Būtent dėl objektyvaus liturgijos matmens reikia ją švęsti su įkarščiu, kad apeigose išlieta malonė nebūtų prarasta, bet pasiektų kiekvieno gyvenimą. Katekizme tai labai gerai paaiškinta: „Malda suvidujina ir sugeria liturgiją jos šventimo metu ir po to“ (žr. 2655).

Daug krikščioniškų maldų kyla ne iš liturgijos, tačiau visos jos ją suponuoja – sakramentinį Jėzaus Kristaus tarpininkavimą. Kiekvieną kartą, kai švenčiame krikštą, aukojame duoną ir vyną Eucharistijos metu, tepame šventuoju aliejumi ligonio kūną, Kristus ten yra! Jis yra taip pat, kaip tada, kai gydė ligonių kūnus ar paskutinės

vakarienės metu paliko savo testamentą dėl pasaulio išganymo.

Krikščionio malda sava padaro sakramentinį Kristaus buvimą. Tai, kas yra mūsų išorėje, tampa mūsų dalimi: liturgija tai išreiškia tokiu natūraliu veiksniu, kaip valgymas. Mišios negali būti tik „išklaustytos“ – neteisinga sakyti „einu pasiklausti Mišių“. Mišios negali būti vien „klausomos“, tarsi būtume tik stebėtojai kažko, kas praeina pro šalį ir mūsų nepaliečia. Mišios visada yra švenčiamos – ne vien joms vadovaujančio kunigo, bet visų jose dalyvaujančių krikščionių. Kristus yra centras. Visi mes, su savo skirtingomis dovanomis ir tarnystėmis, vienijamės su Jo veiksmu, nes tai Jis, Kristus, yra pagrindinis liturgijos veikėjas.

Kai pirmieji krikščionys pradėjo praktikuoti kultą, tai darė aktualizuodami Jėzaus veiksmus ir žodžius, su Šventosios Dvasios galia ir šviesa, kad jų gyvenimas, pasiektas tos malonės, taptų Dievui siūloma dvasine auka. Tai buvo tikra revoliucija. Šv. Paulius *Laiške romiečiams* rašo: „dėl Dievo gailingumo prašau jus, broliai, aukoti savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką, kaip dvasinį Dievo garbinimą“ (*Rom 12, 1*). Gyvenimas turi tapti Dievo garbinimu, bet tai neįmanoma be maldos, ypač liturginės maldos.

„Kai einame į Mišias, tegu mums visiems padeda tokia mintis: einu melstis bendruomenėje, einu melstis su Kristumi, kuris ten yra. Kai einame švęsti krikšto, ir Kristus yra ten, jis krikštija. „Bet, tėve, tai juk tik mintis, būdas pasakyti“: ne, tai ne pasakymo būdas. Kristus yra čia, ir liturgijos metu meldiesi su Kristumi, kuris yra šalia tavęs“, – sakė popiežius Pranciškus.

Parengta pagal www.vaticannews.va/lt

BAŽNYČIA LIETUVOJE

Lietuvos vyskupų laiškas tikintiesiems (dėl pamaldų atnaujinimo)

Brangūs broliai ir seserys, netrukus įžengsime į Gavėnios laiką. Pelenų trečiadienio liturgija apaštalo Pauliaus žodžiais kalbės apie prasidedantį malonės metų ir besiantinančią išganymo dieną (plg. *2 Kor 6, 2*). Dabartinėmis aplinkybėmis, kai viskas trapu, o situacija greitai besikeičianti, Bažnyčia mus kviečia iš naujo atrasti šį metų kaip malonės laiką, kaip galimybę įžengti į artimą bendrystę su Dievu, į bendrystę, kurios jokios grėsmės iš mūsų negali atimti.

Pelenų trečiadienio Evangelijos skaitinys atskleidžia, kokios priemonės yra tinkamiausios Gavėnios metu atsinaujinti: tai – malda, artimo meilės darbai ir pasninkas.

Visą Gavėnios metų Bažnyčia mums dosniai siūlo Dievo žodį. Jį skaitydami ir apmąstydami, **meldamiesi** išnaudokime šį laiką tikėjimui auginti. ►

► Vėl iš naujo atraskime Šventąjį Raštą, kuris ne kartą į mus prabyla paguodos ir padrąsinimo žodžiais. Mąstykite Kristaus kančią, asmeniškai eidami Kryžiaus kelią ar namuose giedodami *Graudžius verksmus*. Nuotoliniu būdu dalyvaudami rekolekcijose, įvairiose gilinimosi ir tikėjimo slėpinių iniciatyvose, Šventojo Rašto studijų ir maldos grupėse, kurios padeda priimti Dievą ir jo valią mūsų gyvenime. Kasdien junkimės į bendrą šeimos maldą, kuri stiprina visuose išbandymuose.

Gavėnia yra palankus laikas atnaujinti ne tik savo asmeninę, bet ir bendruomeninę tikėjimo kelionę. Tai laikas, apaštalo Pauliaus žodžiais tariant, sergėti vieni kitus, skatinti mylėti ir **daryti gerus darbus** (plg. *Žyd 10, 24*). Būkime atidūs bei dėmesingi tiems, kuriems šis metas ypač sunkus, kreipkite žvilgsnį vieni į kitus ir nelikime abejingi savo brolių ir seserų likimui. Artimo meilės įsakymas reikalauja suvokti savo atsakomybę kitam žmogui, tad kviečiame nepalauti ieškoti būdų, kaip konkrečiais gailestingumo darbai savanoriauti savo bendruomenėse, *Carito* iniciatyvose, ligoninėse, rūpintis kenčiančiais, apleistais ir besibaiminančiais dėl Covid-19 pandemijos. Taip pat ir testavimas prisideda prie sergamumo mažinimo ir kitų žmonių sveikatos apsaugojimo.

Dar kartą nuoširdžiai dėkojame gydytojams, slaugytojams bei kitiems medicinos sistemos darbuotojams, savanoriams, kunigams, pašvęstojo gyvenimo asmenims ir visiems, pandemijos laiku savo artumą parodantiems konkrečiais artimo meilės darbais.

Kai gyvename bendrystėje, jaučiamės atsakingi vieni už kitus. Suvokiame, kad kito gyvenimas susijęs su manuoju, tad Gavėnios **pasninko** dvasia reikalauja ne tik susilaikyti nuo gausaus maisto, bet ir nuo negatyvių minčių bei žodžių kito atžvilgiu. Pasninkauti – tai taip pat gerbti kitus ir keisti savo santykį su jais: susilaikyti nuo nebūtinų kelionių ar susitikimų, jaučiant persalimo simptomus, likti namuose, dėvėti kaukes, dezinfekuoti rankas ir laikytis kitų saugumo priemonių.

Džiaugdamiesi gerėjančia epidemiologine situacija ir matydami didelį poreikį palaikyti žmonių dvasią ir tokiu būdu juos sustiprinti, manome, kad artėja metas, laikantis visų saugumo reikalavimų, nuo Pelenų trečiadienio (vasario 17 d.) laipsniškai atnaujinti bendruomeninį Eucharistijos šventimą tokia tvarka:

1. Savivaldybėse, kuriose 14 dienų sergamumas 100 tūkst. gyventojų yra mažesnis nei 200 atvejų, šv. Mišios švenčiamos dalyvaujant tikintiesiems, kiekvienam užtikrinant ne mažesnę nei 20 kvadratinių

metrų plotą ir 2 metrų atstumą tarp žmonių ar šeimų.

2. Savivaldybėse, kuriose 14 dienų sergamumas 100 tūkst. gyventojų siekia 200–500 atvejų, šv. Mišiose gali dalyvauti iki 15 tikinčiųjų, kiekvienam užtikrinant ne mažesnę nei 20 kvadratinių metrų plotą ir 2 metrų atstumą tarp žmonių ar šeimų. Jei bažnyčios ar viešos koplyčios erdvė mažesnė – leidžiama dalyvauti tokiam skaičiui tikinčiųjų, kad kiekvienam būtų užtikrintas 20 kvadratinių metrų plotas ir 2 metrų atstumas.

3. Savivaldybėse, kuriose 14 dienų sergamumas 100 tūkst. gyventojų viršija 500 atvejų, šv. Mišių šventimas su tikinčiais neatnaujinamas.

Situacija bus reguliariai vertinama, atnaujinami sprendimai bei informuojamos konkrečios parapijos ir bendruomenės, kurių veiklai turės įtakos galimi pakeitimai.

Šiuos žingsnius paruošė konsultuodamiesi su medikais ir sveikatos apsaugos specialistais bei atsižvelgdami į Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimus ir laipsnišką karantino ribojimų keitimo planą.

Telydi mus per šią Gavėnią Kristaus prisikėlimo ir naujojo gyvenimo viltis!

*Lietuvos vyskupas
2021 m. vasario 12 d.
Pagal <https://lvk.lcn.lt/>*

SVEČIUOSE PAS...

Svečiuose pas... Gydytoją, seserį vienuolę ir rašytoją Birutę Žemaitytę

Vilius Misevičius

Kristaus Prisikėlimo parapijoje galime sutikti nemažai iškilų asmenybių. Pasitinkant Šv. Kalėdas panorame išsamiau papasakoti apie aktyvų mūsų bendruomenės šviesulį – gydytoją, seserį vienuolę ir rašytoją Birutę Žemaitytę.

„Esu Dzūkijos aidinčių laukų, kalvelių ir ežerų dukra...“ – pradėjo pokalbį pašnekovė. Sužinojau, kad ji gimė prieš 77 metus netoli Simno esančiame Gražulių kaime. Tėvai – Marija ir Vladas Žemaičiai – turėjo gausią šeimą. Be Birutės pasaulį išvydo dar trys broliai ir keturios seserys. „Deja, broliukas Vytukas mirė tepagyvenęs 3 mėnesius. Tai pirmasis mūsų šeimos gyventojas Danguje. Šiuo metu esame dar keturiese (trys seserys ir vienas brolis), kiti jau mirę“, – pasakojo Birutė. Jos teigimu, šioje šeimoje vaikams tėvų doras gyvenimas ir religinis auklėjimas buvo geriausias kelrodis. Daug įtakos mažųjų dvasingumo pradmenims turėjo tuometinis klebonas Juozas Žemaitis (dabar – vyskupas emeritas). „Jo tėviškas gerumas, maldingumas ir ganytojo uolumas veikė be žodžių. Klebonas turėjo didelę asmeninę biblioteką. Iš jos į namus nešėmės šūsnis knygų ir godžiai skaitėme. Taip mūsų sielose dar labiau stiprėjo meilė Kristui. Be to, ak-

Birutė Žemaitytė. Vyskupo Rimanto Norvilos nuotrauka

tyviai dalyvavome parapijos gyvenime: procesijose, chore ir įvairiuose bažnytiniuose renginiuose. Visi mokėmės Simno vidurinėje mokykloje, nepriklausėme jokiai bedieviškai organizacijai. Mes, Žemaitukai, buvome gabūs mokiniai.“ – prisiminė moteris.

Baigusi keturias pradžios mokyklos klases, B. Žemaitytė panorė pati užsidirbti.

Kadangi daugiavaikė šeima gyveno vargingai, tėvai jos sprendimui nesipriešino. Metus kitus pabuvusi kaimynų vaikų aukle ir žąsiukų piemenė, ji pradėjo mokytis siuvimo amato. Deja, neilgai. 1960 m. sesuo Albinutė ją pasiėmė į Kauną – abi labai norėjo tapti vienuolėmis. Po metų Birutė kartu su dar keturiais jaunuolėmis pasirinko pašvęstą Jėzui Kristui dvasinį gyvenimą kelią Švč. Jėzaus Širdies mažųjų tarnaičių seserų kongregacijoje. Ta vienuolija aštuoniolikmetei tapo tikra Dievo Gailestingumo dovana, nes su ugninga ir jausminga prigimtimi ji galėjo nueiti klystkeliais. Per daugelį metų įsitinkinta, kad pašvęstojo gyvenimo kelias šiai vienuolei yra didelė Viešpaties malonė – tuo ji esanti labai laiminga...

Jauna mergina dienomis dirbo ligoninės laboratorijoje sanitarė, o vakarais mokėsi Saulės gimnazijoje (tuometinėje 10-oje vid. mokykloje). Abi Žemaitytės gyveno sunkokai – mažas nešildomas kambarėlis; kuklus uždarbis. Birutei darbe reikėjo plauti gausybę mėgintuvėlių šaltu vandeniu (nebuvo šilto vandens). Todėl paūmėjo vaikystėje prasidėjęs širdies reumatas. Daug kartų buvo gydoma ligoninėje, liga komplikavosi širdies ydomis, septiniu endokarditu. Taigi, kančios keliu ji ėjo nuo ankstyvos jaunystės. Tačiau gyvenimo sunkumai ir sveikatos problemos šios moters nepalaužė: priešingai – ji

pasidarė valingesnė, sustiprėjo ryžtas siekti aukštesnių tikslų. „Mano kelias per *aspera ad astra* – per kančias į žvaigždes. Baigusi vakarinės mokyklos aštuonias klases, įstojau į medicinos seserų vakarinę mokyklą. Derindama darbą ir mokslą, tapau medicinos sesute. Kadangi pelniau vadinamąjį raudoną diplomą, atsivėrė lengvesnė galimybė įstoti į Kauno medicinos institutą. Tapusi gydytoja, gavau paskyrimą į Alytų. S. Kudirkos ligoninės reanimacijos-anesteziologijos skyriuje dirbau nuo 1977 iki 1999-ųjų, t. y. 22 metus. Pati ne kartą būdama tarp gyvenimo ir mirties, su malda lūpose, mokanti kitus gyventi, kentėti ir išeiti į Amžinojo Tėvo namus, įpratau į žmogų žvelgti kaip į Dievo kūrinį,

turintį kūną ir Viešpaties duotą nemirtingą dvasią – sielą, todėl ligoniais rūpinasi ne vien kaip gydytoja, bet ir kaip sielovadininkė“, – sakė pašnekovė.

Trokšdama gauti daugiau religinių žinių, 1989 m. B. Žemaitytė baigė kun. Vaclovo Aliulio MIC vadovaujamas neakivaizdines teologijos studijas ir gavo diplomą su teise dėstyti vidurinėse ir aukštesiose mokyklose. „Netrukus Lietuva atgavo nepriklausomybę, prašvito laisvė. Su pakilimu gimnazijose ir aukštesniosiose mokyklose pradėjau religijos pamokas. Be to, įsijungiau į Caritas veiklą, jaunavedžių ruošimą šeimos gyvenimui. Per atostogas vykdavau į Pavolgio vokiečių misijas, kurias pradėjau dar sovietmečiu“, – kalbėjo sesuo vienuolė.

Birutės balsą girdėdavome ir per Marijos radiją. Prisimindama daugiau kaip dešimtmetį trukusią šią veiklą, ji užsiminė: „2005 m. sausio 12 d. prasidėjo mano laida eterio bangomis. Tuometinio vyskupo S. Tamkevičiaus SJ patarimu ir pritarus šio radijo įsteigėjui kun. Oskarui Volskiui tapau laidos „Aukštyn širdis“ vedėja. Ilgokai radijo bangomis susitikdavau su mielų klausytojų auditorija. O kai 2016 m. sužinojau, kad mano laidų daugiau nebus, viduje kažkas nutrūko lyg kanklių styga – ši darba palikau skaudančia širdimi...“.

(*Tėsinys – kitame „Prisikėlimo“ numeryje*)

BAŽNYČIA PASAULYJE IR LIETUVOJE

Pašvęstojo gyvenimo institutų ir apaštališkojo gyvenimo draugijų kongregacijos sveikinimo laiškas

Vatikanas, 2021 m. sausio 18 d.

Visiems pašvęstiesiems ir pašvęstosioms Kreipiamės į jus visiems mums – pašvęstiesiems ir pašvęstosioms – brangios dienos išvakarėse, dienos, kuri skirta mūsų nuostabiui pašaukimui, leidžiančiam įvairiais būdais suspindėti Dievo meilei vyrui, moteriai ir visai kūriniui. Vasario 2 d. švęsime XXV Pašvęstojo gyvenimo dieną. Šv. Petro Bazilikoje 17.30 val. Popiežius Pranciškus vadovaus Eucharistijos šventimui, kuriame trūks džiugių veidų ir ženklių, švytėjusių ankstesniaisiais metais, tačiau kaip visada tai bus vaisingo dėkingumo, būdingo mūsų gyvenimui, išraiška.

Šiuo laišku trokštame palengvinti fizinį atsiskyrimą, jau nemažai mėnesių trunkantį dėl pandemijos, ir parodyti kiekvienai ir kiekvienam iš jūsų, taip pat kiekvienai bendruomenei mūsų ir kitų šioje dikasterijoje dirbančiųjų artumą. Jau ne vieną mėnesį sekame žinias, kurios mus pasiekia iš įvairių šalių vienuolių: jose kalbama apie pasimetimą, užsikrėtimus, mirtis, žmogiškuosius ir ekonominius sunkumus, apie mažėjančius institutus, apie baimes... Bet tos žinios taip pat kalba apie kančios išmėgintą ištikimybę, drąsą, romų liudijimą, nors ir paženklinatą skausmo ir netikrumo, apie dalijimąsi kiekvienu sielvartu, kiekviena žaizda, apie rūpinimąsi ir artumą apleistiesiems, apie artimo meilę ir tarnystę gyvybės kaina (plg. Visi esame broliai, II sk.)

Negalime ištarti visų jūsų vardų, bet kiekvienam ir kiekvienai meldžiame Viešpaties palaiminimo, kad pajėgtumėte pereiti nuo „aš“ prie „mes“, suprastę, kad „visi plaukiame viena valtimi, esame pažeidžiami ir sutrikę, tačiau tuo pat metu – svarbūs ir reikalingi, visi turime irkluoti kartu“ (Popiežius Pranciškus Padrąsinimo žodis maldos dėl pandemijos metu, 2020 m. kovo 27 d.). Esate šių dienų gerieji samariečiai, nugalėdami pagundą susikoncentruoti į save ir verkti dėl savęs arba užmerkti akis daugybės vyrų ir moterų,

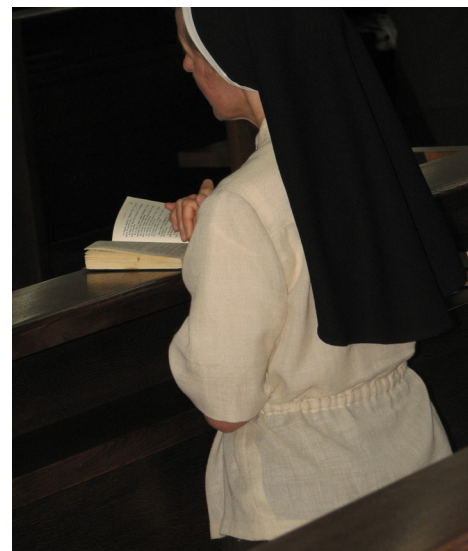
daugybės tautų skausmui, kančiai, skurdui.

Enciklikoje *Visi esame broliai* Popiežius Pranciškus mus kviečia veikti kartu, pažadinti visuose „pasaulinės brolystės siekį“ (nr. 8), kartu svajoti (nr. 9), kad „įvairiems šiuolaikiniams būdams pašalinti ar ignoruoti kitus būtume pajėgūs pasipriešinti nauja brolystės ir socialinės draugystės svajone...“ (nr. 6).

Pašvęstosios ir pašvęstieji vienuoliniuose, monastiniuose, kontempliatyviuose, pasaulietiniuose ir naujų formų institutuose, ordo virginių (mergelių luomo) narės, ermitai, apaštališkojo gyvenimo draugijų nariai, visus jus prašome, kad ši Enciklika taptų jūsų gyvenimo, ugdymo ir misijos centru. Nuo šiol negalime nepaisyti šios tiesos: visi esame broliai ir seserys, kaip meldžiamės – kartais gal ne visai sąmoningai – Tėve mūsų maldoje, nes „neatsiverdami visų Tėvui, neturime tvirto ir stipraus pagrindo kvietimui į brolystę“ (nr. 272).

Ši Enciklika, parašyta tokiu istoriniu momentu, kurį Popiežius Pranciškus apibūdina kaip „tiesos valandą“, yra brangi dovana kiekvienai pašvęstojo gyvenimo formai. Pašvęstieji, neslėpdami daugybės brolystei padarytų žaizdų, gali joje atrasti pranašystės šaknis.

Esame naujo Šventosios Dvasios kvietimo akivaizdoje. Kaip Šv. Jonas Paulius II Bažnyčios-bendrystės doktrinos šviesoje ragino pašvęstuosius „tikrai būti bendrystės ekspertais ir gyventi šiuo dvasingumu“ (VC nr. 46), Popiežius Pranciškus, įkvėptas šv. Pranciškaus, daugybės pašvęstojo gyvenimo institutų įkūrėjo ir įkvėpėjo, praplečia horizontą ir kviečia tapti visuotinės brolystės kūrėjais, bendrų namų saugotojais – tiek žemės, tiek kiekvieno kūrinio (plg. Laudato si). Būti broliais ir seserimis visiems, nepriklausomai nuo tikėjimo, kultūros, tradicijų, nes ateitis nėra „vienspalvė“ (FT nr. 100), o pasaulis yra tarsi daugiabriaunis deimantas, kurio grožis sušvinta būtent dėl briaunų skirtingumo.

Todėl reikalinga atverti procesus, kurie palydėtų, perkeistų ir kurtų; vystyti projektus, skirtus susitikimo bei dialogo tarp skirtingų tautų ir kartų kultūrai skatinti; pradėti nuo savosios pašauktųjų bendruomenės, kad po to būtų pasiektas kiekvienas žemės kampelis ir kiekvienas kūrinys, nes kaip niekada anksčiau šios pandemijos metu patyrėme, kad viskas yra susiję, viskas yra santykiyje, viskas yra sujungta (plg. Laudato si).

„Svajokime kaip viena žmonija, kaip keliauninkai, turintys tą patį žmogiškąjį kūną, kaip vaikai tos pačios žemės, kuri visus svetingai priima, kiekvieną su jo tikėjimo ar įsitikinimų turtais, kiekvieną su savo balsu, visus kaip brolius!“ (FT nr. 8). Šios svajonės, kuri yra atiduodama į mūsų rankas, mūsų užsidegimui, mūsų kantriam išipareigojimui, perspektyvoje vasario 2-oji ir šiais metais bus graži šventė, kai šlovinsime ir dėkosime Viešpačiui už mūsų pašaukimo ir misijos dovana!

Marijai, mūsų Motinai, Bažnyčios Motinai, ištikimajai Moteriai, ir Šv. Juozapui, jos sužadėtiniui, šiais jam skirtaisiais metais pavedame kiekvieną jūsų. Testiprėja jumyse gyvas ir įsimylėjęs tikėjimas, tvirta ir džiugi viltis, nuolanki ir veikli meilė.

Tėvą ir Sūnų, ir Šventąją Dvasią, mūsų gailestingąjį Dievą, meldžiame laiminti kiekvieną iš jūsų.

Parengta pagal www.vaticannews.va/lt

Liturginis sausio–vasario mėnesių kalendorius

- 01 01** – Švč. Mergelė Marija,
Dievo Gimdytoja
- 01 03** – II sekmadienis po Kalėdų
- 01 06** – Kristaus Apsireiškimas
(Trys Karaliai)
- 01 10** – Kristaus Krikštas
- 01 17** – II eilinis sekmadienis
- 01 24** – III eilinis sekmadienis
- 01 25** – Šv. Pauliaus, apaštalo,
Atsivertimas
- 01 31** – IV eilinis sekmadienis
- 02 02** – Kristaus Paaukojimas
(Grabnyčios)
- 02 07** – V eilinis sekmadienis
- 02 14** – VI eilinis sekmadienis
- 02 17** – Pelenų trečiadienis (Pelenė)
- 02 21** – I Gavėnios sekmadienis
- 02 22** – Šv. Petro, apaštalo, Sostas
- 02 28** – II Gavėnios sekmadienis

Pagal lk.katalikai.lt

Gruodžio–vasario mėn. renginiai parapijoje

- Kalėdiniai sveikinimai su Kauno Kristaus Prisikėlimo šventovės vaikais **(2020 12 04)**
- Pas Viešpatį iškeliavo parapijos rėmėja, geradarė Marija Bulotaitė **(2020 12 08)**
- Tęsiasi labdaringa Šv. Kalėdų dovanų akcija „Sriubos“ valgyklos lankytojams **(2020 12 09)**
- Dėkojame aukotojams už bazilikos puošimą vitražais **(2020 12 11)**
- Paramos akcija „Arkos“ bendruomenei **(2020 12 14)**
- Tik su Kristumi, tik Jo padedami ir Juo pasitikėdami, įveiksime visas mus išstinkančias negandas ir iššūkius **(2020 12 17)**
- Parapijos šeimų bendruomenės virtualus Advento vakaras **(2020 12 22)**
- Kauno „Saulės“ gimnazijos kalėdinė labdaros akcija **(2020 12 23)**
- Kūčios „Sriubos“ valgykloje pandemijos metu **(2020 12 24)**
- Paminėtos Tautos šventovės 16 osios konsekracijos metinės **(2020 12 27)**
- Padėka Gyvojo rožinio draugijos nariams ir maldos intencijos 2021 metams **(2020 12 31)**
- Padėkos šv. Mišios be tikinčiųjų **(2020 12 31)**
- Laisvės gynėjų dienos išvakarėse Kristaus Prisikėlimo bazilika nušvito Lietuvos trispalve **(2021 01 13)**
- Šv. Mišių malda paminėtos kun. Virgilijaus Dudonio pirmosios mirties metinės **(2021 01 19)**
- Dievo Žodžio sekmadienis parapijoje **(2021 01 25)**
- 40 val. Švč. Sakramento adoracija, skirta Lietuvos valstybės atkūrimo dienai **(2021 02 16)**

PARAPIJOS AKTUALIJOS

„Šiltas skambutis“ sušildė lankomus ligonius

Epidemija ir jos įvesti apribojimai nesumažina noro dalytis ir padėti tiems, kam labiausiai reikia. Pagalbos namuose tarnyba 11 metų iš eilės Šv. Kalėdų ir Šv. Velykų laikotarpiu organizuodavo bendruomeninę pagalbos artimajam akciją „Praktinio gerumo diena“, kurios metu Kauno m. jaunimas buvo kviečiamas skirti vieną dieną tam, kad padėtų vyresnio amžiaus neįgaliams ir vienišiesiems bendruomenės nariams pasiruošti šventėms.

Epidemijai metu gyvo kontakto pagalba tapo neįmanoma, todėl buvo inicijuota akcija „Šiltas skambutis“. Šv. Kalėdų rytą gausus būrys Kauno kolegijos studentų skambino Pagalbos namuose tarnybos lankomiems senjorams linkėdami gražių artėjančių metų ir kviesdami pokalbiui telefonu. Prie nemažo savanorių būrio prisijungė ir parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, kuris taip pat savo šiltu skambučiu pradžiugino kelis parapijiečius.

Nuoširdžiai dėkojame Šv. Kalėdų rytą savo laiką skyrusiems Kauno kolegijos Medicinos fakulteto socialinio darbo, reabilitacijos, kineziterapijos studijų studentams, vadovaujamiems dėstytojos Dainės Krasuckienės. Akcija „Šiltas skambutis“ pasiekė 70 žmonių, joje dalyvavo ir telefonu sveikinimus siuntė 39 savanoriai.

Renginiai vyksta NUOTOLINIU BŪDU!

Parapijoje jau keleri metai yra įgyvendinami projektai, kuriais siekiama aktyvinti ir telkti Žaliakalnio bendruomenę. Žaliakalniečiai aktyviai dalyvauja kultūrinių renginių cikle „Dialogas – žodis ir spalva“, sveikatinimo užsiėmimuose, įsitraukia į savanorystės ir pagalbos artimui veiklas.

Sudėtingėjanti epidemiologinė situacija verčia prisitaikyti ir ieškoti naujų veiklos galimybių, todėl gruodžio mėnesį visi planuoti renginiai vyko nuotoliniu būdu. **Informacija apie numatomus renginius bei jų prisijungimo nuorodos buvo skelbiamos parapijos interneto puslapyje www.prisikelimas.lt.**

Džiaugiamės, kad nuotoliniai renginiai pasiteisino: per atstumą saugiu būdu buvo organizuoti „Dialogas – žodis ir spalva“ renginiai, mankštos žaliakalniečiams, teikiamos konsultacijos ir kita informacija.

Iš dalies finansuojama Nevyriausybių organizacijų ir bendruomeninės veiklos stiprinimo 2020 metų veiksmų plano įgyvendinimo 1.1.5 priemonės „Stiprinti bendruomeninę veiklą savivaldybėse“ lėšomis.

